

равенъ, „куцъ стихъ“, изразътъ простъ и естественъ, безъ всѣко искусвено извѣртане и кършене и маниерничане, често дори грубъ, ритмитъ вѣрвятъ въ галопъ, но не всѣкога чисти и разнообразни, понекога съвсѣмъ неправилни. Но ималъ ли е вѣме Гьоте да мисли и за туй при толкова много римоплетци, празни дрънкалки? Тъкмо за туй тие стихове сж като плътъ отъ неговата плътъ, кръвь отъ неговата кръвь — и сж славата на „Фаустъ“.

Подробенъ анализъ на трагедията нѣма защо да се прави, нека остане малко работа и за въображението на читателя. Пъкъ най-послѣ единъ Фаустъ живѣе въ гждитѣ на всѣкиго, който знае и обича да мисли. — Прѣдговорътъ ми е извлѣчение отъ прѣдговора на единъ французески прѣводъ и отъ хубавото съчинение на прѣди двѣ-три години починалия D-r Albert Bielschowsky. „Goethe“.

Д-ръ Ал. Балабановъ.

